

Iulia Gherasim

Ce văd păsările

povestiri

POLIROM
2024

Cuprins

Recidiviști	7
O limbă comună	21
Ordinea lucrurilor	37
Nimic despre Patricia	55
Interviul	63
Winnetou	73
Monolit	91
Cea mai norocoasă fată din lume	101
Relații internaționale	111
Cel mai sus	139
Viață normală	153
Deschide ochii	173
Ce văd păsările	183
Minciuni mici	191

Pe măsură ce-i explici, înțelege tot mai puțin. Schimbă subiectul și-ți arată pe smartphone fotografia unei fotografii alb-negru. El și copiii sunt veseli și privesc în obiectiv, soția privește într-o parte, cu capul sprijinit pe umărul lui. „Ce femeie era!“, spune și mărește fotografia, aducând în prim-plan chipul ei. „Foarte frumoasă“, spui. „Un accident de mașină“, îți explică. „Ceva stupid.“ Închide telefonul, îl pune deoparte și privește din nou spre ieșire. „Eram o familie unită“, adaugă. „Eram monolit.“

Auzi râșnitul aparatului de cafea de la bar, clinchetul ceștilor pe farfurii, râsete și fragmente de conversație la masa de alături. „Și noi am fost cândva o familie unită“, te trezești spunând. „Treptat, ne-am împărțiat care-ncotro. Maică-mea locuiește cu familia ei la Sibiu. Sora mea e la Londra. Până să moară, tata a locuit la Focșani. Iar eu aici.“ Râșnitul se oprește. „Presupun că acum suntem doar pietriș.“ Tresare și te privește fix. Pare surprins să te descopere acolo, de cealaltă parte a mesei. „Divorț?“, te întreabă. Dai din cap. „Nu cred în divorț. Divorțul e pentru oameni slabi“, îți spune și încheie conversația cu un gest a lehamite. „Cerem nota?“

Te conduce acasă și vă luați la revedere. Nu găsești nimic de spus. Cobori din mașină, intri în casă și imediat dezbraci rochia. Nu ajungi la

fermoar, încerci să o scoți peste cap, tragi, rămâi blocată, simți că te sufoci, cusăturile cedează, reușești să te eliberezi. O împătorești și o arunci în mașina de spălat. Iei telefonul și-i ștergi numărul din agendă. Intri pe WhatsApp, deschizi conversația cu taică-tu și scrii: „N-a fost cum m-așteptam“. Privești o vreme fotografia lui și statusul de dedesubt: *ultimul act 20.07.2015*. Mai scrii: „Slabă e mă-sa“. Închizi WhatsAppul și te-apuci să răspunzi la e-mailuri.

Te sună după două zile. Își cere scuze, data trecută nu era în apele lui. Se împlineau trei ani de la moartea soției. Închizi ușa de la birou, te întorci cu spatele la calculator și-i spui că e în regulă. Te întreabă dacă vrei să mergi cu el la IKEA. Vrea să schimbe câte ceva prin casă, dar nu se pricepe. Pe drum vorbește repede, încurcă vitezele, ce bine-i pare c-ai venit, e gata să dea peste un pieton, „biblioteca e prea greoaie“, îți spune, „pielea de pe fotolii s-a crăpat, perdelele s-au înnegrit, au mai bine de douăzeci de ani, salteaua e numai gropi“. „Tu ce crezi?“, te-ntreabă, „bej sau gri?“, „canapea simplă sau colțar?“, „aplice sau lustră?“.

Vă plimbați prin labirintul de bucătării, livinguri și băi, grupate în familii cu nume complicate. Altădată ai fi trecut glonț printre ele. Ți-ai fi făcut loc cu greu printre cuplurile oprite în

mijlocul aleii, ai fi ocolit copii în pragul unei crize de nervi, tăvăliți la picioarele părinților, ai fi uitat de ce-ai venit, ai fi aruncat la rezezeală în coș prosoape și ghivece de care n-aveai nevoie și te-ai fi grăbit în direcția caselor de marcat.

Te înarmezi de la intrare cu catalog, creion, carnețel și un metru de hârtie. Măsori și notezi. El privește de la distanță piesele de mobilier. Deschizi și închizi sertare, pipăi materiale, testezi sisteme de prindere, faci poze la mână și fronturi, salvezi totul în telefon, într-un folder cu numele lui. El pune ochii pe un pat matrimonial și se întinde pe saltea. Rămâi în picioare, dar îți face semn să te-appropii. Te întinzi lângă el, fără să-l atingi. Închide ochii și inspiră adânc. Îl privești. Deci așa arată când doarme. Așa arată când doarme un bărbat care nu crede în divorț. Te uiți la codul de pe etichetă, deschizi catalogul și citești cu voce tare: „Un singur pat, două persoane, stiluri diferite. Alege o saltea dublă Hyllestad, pentru fiecare dintre voi. Ai la dispoziție nouăzeci de zile în care o poți schimba“. Închizi catalogul. În jurul vostru s-a strâns lume. O femeie elegantă se apropie și-l atinge ușor pe braț. Parfumul ei dulce îți face rău. „Maestre, vă admir enorm. Se poate un autograf?“ Tresare ca trezit din somn. „Sigur că da“, se uită în jur și-ți ia catalogul din mână. „Ai ceva de scris?“

Îți ia creionul și semnează fotografia cu salteaua. Îi întinde catalogul și-i zâmbește, femeia prinde curaj, îl ține de vorbă, își fac un selfie, ea-i cere numărul, să-i poată trimite fotografia. O privești insistent. „Nu vă mai rețin, văd că sunteți cu fiica.“

La ieșire vă opriți să mâncați hotdogi. Îți desenează schița apartamentului pe un șervețel. „Aici e ușa, aici îmi rămâne un spațiu de treizeci, dincoace mă gândesc că ar merge o masă, tu ce zici?“ Întoarce șervețelul spre tine. Transformi masa în birou și-l muți la geam. Desenezi o a doua noptieră de cealaltă parte a patului, „pentru echilibru“, extinzi dressingul. Nu e convins. Spune că în felul ăsta se aglomerează prea mult, că nu-i mai rămâne spațiu. „Nu vrei să vii să vezi, mai bine?“, te întreabă.

Prima dată la el acasă, ești în patru labe pe podea. Faci iar măsurători, corectezi cifrele, notezi. „Ți-am arătat-o pe soția mea?“, te întreabă și-ți întinde aceeași fotografie pe care ți-o arătase și în telefon. „Foarte frumoasă“, spui. „Ce femeie era!“ Pui fotografia la loc, el vine în urma ta și o îndreaptă. „S-a făcut târziu“, spune. „Mâine mă trezesc devreme. Am repetiție.“ Te scuturi de praf și te îndrepti spre ușă. „Unde fugi?“ Te ia de mână, te sărută și te împinge cu spatele spre dormitor. Patul scârțâie sub tine. Îți deschide

rapid fermoarul de la blugi și ți-i trage în jos până la glezne, încerci să-i scoți singură, dar nu-ți lasă loc, nu-ți lasă timp, „chiar atât de devreme te trezești?“, în loc de răspuns te sărută apăsător și-și îngroapă fața în părul tău. Are răsufierea unui astmatic. Vă mișcați în contratimp, te lovește cu bărbia în frunte, se încurcă în blugii tăi, se încordează, pufnește, se răsucesc pe-o parte și rămâne lungit pe spate, o mână pe coapsa ta, cu cealaltă își acoperă ochii.

Afară se declanșează o alarmă. Pe tavan pulsează luminile unei mașini pe avarii. Te ridici și te dezbraci. Împătorești hainele și le așezi pe un scaun. Îți desprinzi agrafele din păr, una câte una, te întinzi peste el și le pui pe noptieră. Rămâi deasupra și îi deschei nasturii de la cămașă. El își ridică abdomenul, apoi brațele. Pielea lui seamănă cu hârtia creponată. „Un singur pat, două persoane, stiluri diferite“, spui. Râde și te trage deasupra. Te întinzi și te foiești ușor până când corpul tău se potrivește pe al lui. „Aveți la dispoziție nouăzeci de zile în care o puteți schimba“, spune și vă pufnește răsul pe amândoi.

De ziua ta, te trezești în acordurile uverturii de la *William Tell*. Scotocești printre perne, scapi telefonul pe jos, țâșnești din pat, îți dregi vocea

și spui calm „bună dimineața“. Auzi foșnete, apoi începutul de la *Happy Birthday To You* cântat la saxofon. Te ghemuiești, închizi ochii și-ți lipești telefonul de ureche. Fiecare acord sună provocator și leneș. La sfârșit, vocea lui îți șoptește: *How was the sax?*

Tre' să recunosc, Tataie are stil.

Are copii?

Are Facebook?

Putem să nu-i mai spunem Tataie? Măcar azi?

Pare genul stabil.

Când ajunge Maestrul?

Nu sunt sigur că vreau să-l văd în slip.

Are concert. Vine mai încolo.

Privește partea bună a lucrurilor. Nu mai trebuie să-i cunoști părinții.

Auzi, da' i se mai scoală?

Prietenii tăi. Faceți zeci de poze în apă, pe șezlong, sub tunul de spumă de pe marginea piscinei. Vă dați check-in și tag. „El e?“ Ridici privirea spre intrare. „Nu, nu e el.“ Îl suni. Nu răspunde. Desfaci cadourile. „Mai întârzie?“ Unul dintre chelneri îți aduce un tort din partea casei. „Nu-l așteptăm?“ Două lumânări în formă de „trei“ topesc glazura. Îl suni. Nu răspunde. Sufli în lumânări.

Te întinzi pe șezlong și închizi ochii. Îți spui că va sosi curând și că totul va fi în regulă și